

РЕШЕНИЕ

№ 15399

гр. София, 23.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 25 СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ЙОАННА Н. СТАНЕВА**

при участието на секретаря **САНДРА ЕМ. ДИМИТРОВА**
като разглежда докладваното от **ЙОАННА Н. СТАНЕВА** Гражданско дело № 20221110150250 по описа за 2022 година

Предявени са установителни искове по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД от ***** срещу К. К. Х. с искане да се признае за установено спрямо ответника, че дължи на ищеца сумата от 1852,10 лева, представляваща главница за потребена вода на адрес *****, за периода от 06.03.2012г. до 09.02.2022г., ведно със законна лихва за период от 22.06.2022г. до изплащане на вземането, както и сумата 739,88 лева, представляваща мораторна лихва за периода от 06.04.2012г. до 09.02.2022г., за които суми е издадена Заповед за изпълнение по ч.гр. дело № 33583/2022г. по описа на СРС, 25-ти състав.

В исковата молба са изложени твърдения, че между страните е налице облигационно правоотношение с предмет предоставяне на ВиК услуги, регламентирано от „Общите условия за предоставяне на ВиК услуги на потребителите на ВиК оператор *****“. Искането към съда е да уважи предявените искове. Претендира разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на исковата молба, с който се оспорват предявените искове. Изложени са съображения, че ответникът не е в облигационна връзка с ищеца, тъй като не е собственик или вещен ползвател на имота. Оспорва представената справка по лице от 26.01.2022г. Поддържа, че няма качеството на собственик или ползвател на имота, респ. потребител на ВиК услуги. Счита, че претендираните от ищеца суми са неправилно и незаконосъобразно изчислени в нарушение на разпоредби от Наредба № 4 от 14.09.2004г. и в частност чл. 39 от същата. Твърди, че в процесната сграда имало потребители, които не били поставили индивидуални измервателни средства, както и че ищецът не изпълнява задължението си по чл. 39, ал. 6 от Наредбата, а именно определените в ал. 5 количества вода да се завишават на всяко тримесечие с по 1.0 куб.м. за

всеки обитател на жилище, на което не е поставен индивидуален водомер. Поддържа, че по този начин се нарушавал принципа на справедливост и равнопоставеност по отношение на тях и водел до ущърб именно в тяхната правна сфера, изразяващ се в неточно и незаконосъобразно формиране на изчисленията в претендираните от ищеца суми, тъй като лицата с поставени индивидуални водомери били принудени да заплащат суми за нереално изразходвано количество вода за сметка на онези с непоставени индивидуални измервателни средства. Релевира възражение за изтекла погасителна давност. Искането към съда е да отхвърли предявените иски. Претендира разноски.

Съдът като взе предвид събраните по делото доказателства намира следното от правна и фактическа страна:

Предявени са обективно кумулативно съединени установителни иски с правна квалификация чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

В тежест на ищеца по предявените иски е да докаже валидно възникнало договорно отношение с ответника за предоставяне на ВиК услуги за процесния период, осъществявано при ОУ, одобрени от КЕВР, изпълнението на задължението за предоставяне на ВиК услуги за периода на посочената стойност, както и изпадането на ответника в забава, съответно размера на обезщетението за забава.

Спорен по делото на първо място е въпросът за наличието на облигационно правоотношение между страните. В тази насока съдът намира следното.

Съгласно чл.193 от Закона за водите /ЗВ/, обществените отношения, свързани с услугите за водоснабдяване и канализация, се уреждат със Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги /ЗРВКУ/, при спазване изискванията на този закон. Според нормата на чл.1, ал.2 от ЗРВКУ, водоснабдителните и канализационните /ВиК/ услуги са тези по пречистване и доставка на вода за питейно- битови, промишлени и други нужди, отвеждане и пречистване на отпадъчните и дъждовните води от имотите на потребителите в урбанизираните територии /населените места и селищните образувания/, както и дейностите по изграждането, поддържането и експлоатацията на водоснабдителните и канализационните системи, включително на пречиствателните станции и другите съоръжения. Според дадената в § 1, т.2, б.„а“ от ДР на ЗРВКУ легална дефиниция на понятието "потребители на ВиК- услуги“, това са юридически или физически лица- собственици или ползватели на съответните имоти, за които се предоставят ВиК услуги. В разпоредбата на чл.3, ал.1 от приложимата Наредба № 4 от 14.09.2004г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи е указано, че потребители на ВиК услуги са собствениците и лицата, на които е учредено вещно право на строеж и право на ползване, включително чрез концесия, на водоснабдени имоти /в този смисъл е и чл.2, ал.1 от Общите условия на ищеца/. Получаването на тези услуги се осъществява при публично известни общи условия, предложени от оператора и одобрени от собственика /собствениците/ на ВиК системи и от съответния регулаторен орган, които общи условия влизат в сила в едномесечен срок от публикуването им в централен ежедневник- чл.8, ал.1 и ал.3 от Наредбата.

При съобразяване на цитираните норми и на събраните в процеса доказателства се налага извод, че ответникът К. К. Х. няма качеството потребител на ВиК услуги по смисъла на § 1, ал.1, т.2, б. "а" от ДР на ЗРВКУ и чл.3, ал.1, т.1 вр. ал.2, т.2 от Наредба № 4/14.09.2004г., тъй като не е установено по делото, при доказателствена тежест, принадлежаща на ищеца, да притежава вещно право върху имота /право на собственост, право на строеж или право на ползване/. Единственото ангажирано доказателство в тази насока е представената с исковата молба справка № 96249 от 26.01.2022г. чрез отдалечен достъп по данни за физическо лице за вписвания, отбелязвания и заличавания в Служба по вписванията-София за периода от 01.01.1998г. до 26.01.2022г. по персоналната партия на ответницата К. К. Х.. Съгласно нормата на чл. 39, ал. 2 от Правилника за вписванията, справки по партидите за имотите имат само помощен характер и се правят да се установи описанието на имота. Тоест при действащите към момента правила за вписване, справките имат единствено информационен характер и не представляват пряко доказателство за съществуването на описаните в тях материални права. Аналогична е и уредбата относно доказателствената стойност на информацията, съдържаща се в партидите на недвижими имоти в Имотния регистър, доколкото чл. 59, ал. 4 ЗКИР предвижда, че партидата е документ с оповестително действие и няма характер на доказателство за вписаните факти, обстоятелства и права.

С оглед така изложената правна уредба се налага изводът, че справката за вписани обстоятелства по персоналната партия на лице в дадена служба по вписвания не представлява пряко доказателство за установяване правото на собственост на дадено лице върху определен имот. Тя представлява единствено косвено доказателство /индиция/ в тази насока. Поради характера на настоящото производство, в което съответното вещно право не е предмет на делото, а се изследва само доколкото обуславя възникване на релевантното за спора облигационното правоотношение, справката може да бъде приета за достатъчно доказателство в тази насока, но само когато ответникът не е оспорил нейното съдържание, или когато въпреки оспорването са налице и други косвени доказателства или извънсъдебно признание по смисъла на чл. 176 ГПК, които в своята съвкупност съставят система от непреки доказателства, водеща до безсъмнения извод, че ответницата е собственик на имота.

В конкретния случай такива обстоятелства не са налице. Както беше посочено, ищецът не е ангажирал други доказателства за възникване на облигационното правоотношение между страните освен посочената справка. Същевременно с отговора на исковата молба ответницата е оспорила обстоятелството, че притежава права върху процесния водоснабден имот, оспорила е изрично представената от ищеца справка, както по съдържание, така и относно нейната доказателствена стойност. При това положение съдът намира, че пълното и главно доказване на факта на възникване на облигационното правоотношение между страните не може да се основава единствено на едно изрично оспорено от ответника косвено доказателство. Така, при прилагане неблагоприятните последици от правилата за разпределение на доказателствената тежест не може да се приеме, че ищецът е легитимиран като кредитор, а ответникът- като длъжник по спорните

вземания за цената на доставени в процесния имот ВиК- услуги.

При липсата на първата и основна предпоставка за възникване договорната отговорност на ответницата, останалите предпоставки, както и възражението ѝ за изтекла погасителна давност, не следва да бъдат разглеждани. Предявените установителни иски са неоснователни и следва да бъдат отхвърлени.

По разноските.

При този изход от спора, право на разноски има единствено ответницата. Същата е сторила разноски в исковото производство за адвокатско възнаграждение в размер на 560 лева, платени изцяло в брой. Релевираното с исковата молба възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение е неоснователно, тъй като неговият размер съответства напълно на минималния размер, установен в чл. 7, ал. 2, т. 2 НМРАВ. Ето защо в полза на ответницата следва да бъдат присъдени разноски в размер на 560 лева.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от *****, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. ***** III“ *****, срещу К. К. Х., ЕГН *****, с адрес: *****, установителни иски по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, за признаване за установено, че К. К. Х. дължи на ***** сумата от **1852,10** лева, представляваща главница за потребена вода на адрес *****, за периода от 06.03.2012г. до 09.02.2022г., ведно със законната лихва считано от 22.06.2022г. до изплащане на вземането, както и сумата **739,88** лева, представляваща мораторна лихва за периода от 06.04.2012г. до 09.02.2022г., за които суми е издадена Заповед за изпълнение по ч.гр. дело № 33583/2022г. по описа на СРС, 25-ти състав.

ОСЪЖДА ***** да заплати на К. К. Х. на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата от **560 лева**, представляваща сторените по делото разноски.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____